



НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545



МИНУВ РІК. І МИ ЗГАДУЄМО ІСТОРІЮ

24 ЧЕРВНЯ РОМАН КОВАЛЬ ЗУСТРІВСЯ З КЕРІВНИКАМИ ТА ДОБРОВОЛЬЦЬМИ ЦЕНТРУ СПЕЦІАЛЬНОЇ ТАКТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ "БІЛИЙ ВОВК". ПРОПОНУЄМО ВАШІЙ УВАЗІ ЙОГО ВИСТУП

Тихо минула перша річниця створення добровольчих батальйонів. Не чути сурм, оркестрів, вітальних промов. Не нагороджено героїв-добровольців. Держава промовчала. Чому? Через недовіру вищого керівництва України до тих, хто відстояв нашу державність у час страшної небезпеки – нападу непереможної Росії на демілітаризовану Україну?

Таке вже було в нашій історії. Упродовж 20 років досліджую історію добровольчих формувань доби УНР. Не лише Вільне козацтво і повстансько-партизанські загони, а й історію чину Українських січових стрільців, УГА та Армії УНР, сформованих переважно з добровольців.

На цих засадах був злитований і легендарний Запорозький корпус, який навесні 1918 року у співпраці з доблесним німецьким військом за два місяці звільнив Правобережну і Лівобережну Україну та Крим від московських інтервентів.

Перемоги наших добровольців налякали не тільки Москву, стривожили вони й Київ.

Чому не радість увійшла в серця Винниченка, Грушевського та й нинішніх владомощів? Боялися добровольців, які могли прийти у столицю і змести владу тих, хто не дбав про військо, хто вносив у вояцькі лави політику, розкрадав військо майно?

Якщо ти член урядових партій, довіряємо тобі, – така була позиція верхів, принаймні в добу УНР. – Якщо ти не належиш до урядових партій і командуєш військовим підрозділом – це підозріло і небезпечно.

І починалася кампанія дискредитації найавторитетніших командирів, звинувачень у ненавільній дисципліні, мародерстві, зраді... Володимир Винниченко, наприклад, добалакався до того, звинуватив полковника Болбочана, що той, бачте, цілував дамам ручки – "як білогвардієць", а Петлюра обвинуватив Болбочана, що той "іздив у сальон-вагоні, а це недемократично". Хоча члени Директорії їздили і жили в потязі, який донедавна належав Миколі ІІ...

Керівники УНР боялися, що прийде український "Бонапарт" і скине їх – недбалих і нездатних партійників-богугузів. Тому й страхались авторитетних військових. Тих, хто ходив у першій лінії в атаку з простими вояками. Тих, хто здобував перемоги. Політики побоювалися опинитися в їхній тіні. Тому й підступами намагались усунути їх.

Поборювали творця перших українських полків відродженого війська Миколу Міхновського, Павла Скоропадського, – бо він, бачте, – "царський генерал", а значить, "реакціонер", відсторонили Віктора Зелінського, командира Синьої дивізії, арештували і розстріляли визволителя Криму полковника Петра Болбочана...

Мене не цікавлять політичні долі керівників УНР і України нинішньої. Мене цікавлять долі тих, хто був на передовій, – тоді й тепер. Мене цікавлять ті, хто плекає українську силу, відшліфовує її, робить боєздатним наш народ.

Я писав і писатиму насамперед про захисників буття України, про святих і страшних месників нашої

Батьківщини. Це дорогі мені люди, перед якими схиляюся, задля яких живу, – вертаючи їх із забуття у нашу свідомість. Вони воскресають на наших очах і починають впливати на нас, – адже ми хочемо бути такими, як вони.

Радість входить у серце, коли усвідомлюєш, що ти однієї крові із січовими стрільцями, вояками Галицької армії, богданівцями, дорощенківцями, Чорними запорожцями, сірожупанниками, синьожупанниками, холодноярцями, оунівцями, вояками УПА, айдарівцями, хлопцями з "Донбасу", "Правого сектора", "Січі", полку "Азов", "Карпатської Січі", батальйону "ОУН" та інших наших лицарських формуцій, зокрема і батальйону "Білий вовк", який плекає українську силу, який вишколює наших вояків, перетворює їх у небезпечних для Росії факхівців своєї справи.

Добровольці є основою українського війська і сьогодні. Вони його фундамент, його завзята козацька непереможна сила.

Добровольчі батальйони є продовженням наших славних бойових формуцій – Українських січових стрільців, Галицької Армії, Армії УНР, повстансько-партизанських загонів, "Карпатської Січі" та Української повстанської армії.

Вітаючи вояків з першою річницею чину, бажаю, щоб завдяки їхній рішучості та бойовому вмінню мир проростав на могилах наших ворогів.

Слава Україні!

Роман КОВАЛЬ
Київ, 24 червня 2015 р.

ВАЖЛИВІ НОВИНИ

Бійці полку спецпризначення "Дніпро-1" знищили диверсійну групу противника біля села Піски, що поблизу Донецького аеропорту. Ліквідовано шістьох бойовиків і ще близько 20 поранено.

У Пісках під Донецьком українські військові знищили укріплення противника, ліквідувавши 13 бойовиків і захопивши в полон сина одного з ворожих лідерів.

3 червня вранці сепаратисти зробили спробу прорватися поблизу Донецька, почали масований обстріл позицій сил АТО біля Мар'їнки і Красногоровки, зокрема з важкого озброєння. Під час невдалої спроби штурму Мар'їнки Донецької області загинуло 156 бойовиків, багато було поранено.

19 червня терористи 5 разів вступали в бій з українськими військами. Проте, кожен раз, зазнавши втрат, вони відступали. Опівночі, на околицях селища Лебединське, що за 5 км від Маріуполя, силами АТО було викрито та знешкоджено російсько-терористичну ДРГ. А з початку конфлікту в Мар'їнці терористи втратили понад 400 осіб, ще близько 800 поранено.

Українська армія отримала 55 британських бронетранспортерів "Saxon". Машини вже прибули в одну з військових частин. А на одеській військово-морській базі опановують американські катери спецназу. П'ять американських швидкісних катерів "Willard" Sea Force-730 і Sea Force-11M, які США передали нашій країні, успішно освоюють наші спецпризначенці.

У пам'ятці Російської спілки споживачів підкреслюється, що Крим і Севастополь є окупованими територіями, оскільки договору між Росією й Україною, який би

узаконував приєднання Криму до Росії, немає. Відтак Російська спілка споживачів не рекомендує громадянам РФ їздити у Крим і купувати там нерухомість. Під час поїздки морським транспортом Товариство споживачів рекомендує запитувати про наявність дозволу влади України на відвідання порту, оскільки це також може загрожувати туристам неприємностями.

Європейський парламент звернувся в Міжнародний кримінальний суд, щоб Гаазький трибунал почав розслідувати злочини РФ в Україні.

Сенат США переважно більшістю голосів дозволив надавати Україні летальне озброєння. Такий пункт містить прийнятий Сенатом закон про оборонний бюджет на наступний фінансовий рік.

Українські бійці підняли сиво-жовтий стяг на над териконом шахти "Южная", що в окупованій російськими бандитами Горлівці.

США в середині липня передасть Національній гвардії ще 100 джипів, а навчання на Яворівському полігоні стане безперервним.

Усі п'ять країн, які розслідують збиття над сходом України авіалайнера "Малайзійських авіаліній" рейсу MH17 влітку 2014 року, закликають створити міжнародний трибунал для суду над винними.

Президент Європейської ради Дональд Туск під час 17-го саміту ЄС – Китай заявив, що Брюссель і Пекін підтримують територіальну цілісність і суверенітет України. А прем'єр Держради КНР Лі Кецян нагадав, що Китай і Європа були учасниками розбудови міжнародного порядку після закінчення Другої світової війни.

ПРОЙШОВ ШЛЯХ ВОІНА ДО КІНЦЯ

Загинув ще один, що був у нашій сотні під час Революції...

Сміливий і наполегливий, але впертий та недисциплінований. Таким запам'ятався "Дюс". Рубився разом із "С-14" на Майдані, потім довго чекав оформлення в батальйон МВС "Київ-2". Просидів три місяці в нарядях, плюнув на все і в боївці Кирила "Кобри" погнав "диким" добровольцем у батальйон "ОУН". Кілька гарячих місяців прослужив у Пісках під Донецьким аеропортом. Навесні пішов в "Азов". Пройшов жорсткий курс спартаків на тренувальній базі. Воював у 2-й чоті 1-ї роти у свого друга й командира Богдана.

Загинув на розтяжці під час бойового патрулювання в Широкиному.

Після вибуху до нього підбігли бійці. Він спокійно сказав: "Немає ноги і пальців на руці. Швидше накладіть джгут".

Інколи його друзі жартома казали, що "Дюс" не справжній, "запаяний", ультраправий. Не заглиблювався, мовляв, у теорію націоналізму. Але він не боявся вою-



вати. Ні на Майдані, ні в Пісках, ні, певен, у Широкиному.

"Дюс" пройшов шлях воїна до кінця.

Язичницькі руни його татування підказують мені, що він зараз бешкетує, їсть суші й з усіма сперечається у Вальгаллі.

Євген КАРАСЬ

З УКРАЇНСЬКИХ ГАЗЕТ 1919 РОКУ

Москалям

Вас визнавали як братів,
Бо разом ви страждали з нами
Від тих грабіжників-катів,
Що кров пускали батогами.
Ми всі тоді були раби,
Життя кляли своє і долю...
Народ повстав... і в раз собі –
Здобув народ бажану волю.
Тим часом ваші ковалі
І день і ніч кували зброю;
Рятують волю москалі,
А правда криється іржого!

Забули ви тепер братів,
Забули навіть Україну –
Шлете до нас своїх катів,
Котрих покликали з Тянь-зіну.
Летить погана сарана,
Лютує знову Московщина,
Руйнує, нищить все вона
І стогне рідна Батьківщина.

БІЛЕНЬКИЙ

Українська ставка (Вінниця). – 1919. – 1 березоля. – Ч. 54.

Цитата дня

РОСІЯ СТВОРИЛА ТАКУ НАЦІОНАЛЬНУ ІСТОРІЮ, ДЕ ВОНА ГАРНА, А ВСІ ІНШІ – ЗЛОЧИНЦІ. ТІМОТІ СНАЙДЕР

ДИВІТЬСЯ НА ТЕЛЕКАНАЛІ "КУЛЬТУРА"

Роман Коваль, Олександр Домбровський і Назар Питель на телеканалі "Культура" зробили серію роликів про студентів Подєбрядської академії –

вояків різних українських формуцій у 1914 – 1920-х роках. Тривалість від 1 хв. до 3.50. Їх уже демонструє телеканал "Культура".

Те, що я не бачу сепаратизму серед місцевого люду, не означає, що його немає. Люди йдуть на контакт, розпитують про мій край, та ніхто не знає що ті люди зробили б, аби мені, пораненому, довелося просити у них прихистку. Може, переховували би та гоїли рани, а може б, сердешні бабусі та дідуся добили би мене лопатами. Я не знаю, що у голові московськомовної людини, я не маю жодної довіри до будь-кого з таких, навіть до бійців зі свого батальйону. Ми з московськомовними стаємо різними людьми – мислимо по-різному, перестаємо розуміти одне одного. Прірва нерозуміння глибшає.

Комроти "Море" відсутній. Керує комзвода "Криниця" – міцний, невисокий, жвавий чоловік. Як був командиром взводу, говорив українською, а став комроти забалакав московською. Підходжу та кажу йому:

– Пане "Кринице", українська мова не гідна командира роти?

Сміється, каже, що зауваження взяті до уваги. Далі говорив українською.

Я вже більше місяця сиджу у Старому. Нічого не роблю, не думаю за що купити поїсти, як забезпечити собі дах над головою. Мені дають таке-сяке вбрання, добре годують, дають зарплату. Дармовщина змінює спосіб думання, змінює психологію. Я починаю розуміти міліціантів, і тих козлів-"беркутівців".

Говорили про Авакова. Я висловив думку, що такі урядовці як Аваков завдають Україні не-



Я НЕ ЧУЮ ДОНБАСУ

зрівнянню більшої шкоди як московський цар Путін. Бо Путін стискає Україну ззовні й Україна змушена боронитися. Зростає етнічне самоусвідомлення українців та усвідомлення московськомовними громадянами України своєї окремішності від москалів. У той час як московськомовні високопосадовці загальмовують українізацію, розкорінюють москвофільство та знеохочення і байдужість серед українців до свого етносу, сприяють перетворенню неосвічених українців на безхребетних хохлів та опосередковано надають

допомоги московським агресорам. Якби Україна твердо стала на шлях українізації, то і громадяни були би міцнішими та войовничішими.

Підійшли до львівських хлопців, що стояли на воротах. Кажу їм про Авакова. У відповідь:

– Яка різниця якою мовою говорити?

Петро БИЛИНА,
воjak АТО, член Історичного клубу "Холодний Яр"
Донбас

СЕВАСТОПОЛЬСЬКИЙ ЩОДЕННИК

22 травня 2015 р. в день поховання Тараса Шевченка ми в Севастополі поклали квіти до пам'ятника Тарасові Шевченку. Нас завжди перед українськими датами попереджають, щоб ми нічого не планували.

Тому лише покладемо квіти. До того ж, по одному. Разом не можна. Бо це вже демонстрація. Особливо багато квітів було 2014 року на День Незалежності України. Пам'ятник просто завалили квітами.

12 червня, в День Росії, пройшла я нашим районом. Знайшла лише один балкон, на якому висів прапор Росії. Минулого року було більше. На ринку також немає портретів Путіна, немає й портретів Путіна. А в минулому році були. Куди ж це все поділося?

Учора пройшла по пляжу. Можна в футбол грати. Відпочивальників аж півтори людини на 50 кв. м. Серед них ще й місцеві. І це в середині червня! Пропає курортний сезон.

У Крим, як і в т. зв. ДНР, Росія поставляє рублі 1997 року. Новенькі, хрусткі, пахнуть фарбою. Інших немає. Як це пояснити?

У Севастополі на зупинках з'явилася реклама: "Мы русские – с нами Бог". Маразм!

Учора на ринку вголос, гучно, Росію було названо "блядською". Це вигукнув чоловік середнього віку. Народ захихотів. Хтось відповів: "Слава Україні!" Наїсильві вже "руско-го міра" за рік. У суспільстві переважає глибоке розчарування й розпач.

Ринок. Овочевий лоток. Рахую рублі. Говорю вголос:

– Никак не могу к этим рублям привыкнуть! Всё время путаюсь.

Продавщиця:

– Так вы же хотели в Россию...

– Кто?! Я?!

– Так вы же голосовали на референдуме.

– Я не голосовала!

– Так и мы не голосовали... А кто же тогда голосовал?!

З того часу купую овочі тільки у неї.

Пенсіонерка в аптеці:

– Боже мой! Какие цены! Это невозможно купить!

Інша пенсіонерка:

– Вы же хотели умереть в России. Вам предоставляется эта возможность.

– Я не хотела...

В аптеках у нас українських ліків немає, а російські неякісні. Всі на російські ліки скаржаться. Навіть лікарі. Всі шукають українські ліки. А їх немає.

З поштового відділення вилітає чоловік. Голосно, обурено вигукую:

– Сделали хорошее людям: присоединили под Россию! Какое безобразие!

Його ніхто не побив.

На ринку підприємець скаржилась мені на життя, казала як важко стало працювати:

– Дают, душат. В Украине было намного легче.

Іду в тролейбусі. Жінка, що сидить навпроти, каже:

– Вот недавно ходила внуку документы поменять на кацапские. А там такая очередь! Еле достоялась. Записалась аж на январь. Приходится менять, а то везде требуют.

Пасажири слухають мовчки. Жінка продовжує:

– Я сама с Херсона. Но все равно бандеревка.

Я аж підскакую від радощів:

– А я с Севастополя. И тоже бандеривка!

Сміємося разом.

Тролейбус мовчить.

Жінка:

– А у меня дома флаг украинский есть. А внук мой весь Гимн Украины наизусть знает. Знаете он как поёт? Вот так: руку на сердце и поёт, – і жінка поклатла руку на серце.

На наступній зупинці вона, попроцавшись зі мною, вийшла. Пасажири мовчали. А ще рік тому нас би розірвали.

Оксана РУМЯНЦЕВА

зловмисляють. Всякого и из своих домашних он обвиняет в стремлении ему повредить, отделиться от него и перейти к врагам – а врагами своими он считает всех соседей" (Володимир Соловйов, філософ).

"Наиважнейшею приметою удачи русского народа есть его садистская жестокость" (Максим Горький, письменник).

"Русские... народ, который блуждает по Европе и ищет что можно разрушить, уничтожить только ради развлечения" (Федір Достоєвський, письменник).

"Я с ужасом думаю, кого нарождает это пьяное кровавое быдло, захватившее власть в России и что будет с моей страной через два-три поколения" (Іван Бунін, письменник).

"Россия – самая паскудная, до блевоты мерзкая страна во всей мировой истории. Методом се-

СВЯТА І НЕЗЛАМНА



Федора Онишук благословила на боротьбу з ворогами всю свою сім'ю – чоловіка Георгія, синів Тихона, Івана, Антона і дочку Параскеву. Всі вони віддали життя за нашу волю.

Велике горе надломило здоров'я жінки, але не дух. Ніколи не плакала, не нарікала на долю, не картала себе, що не вберегла дітей та чоловіка. Вважала, що загинули за святу справу, що своє життя перелили в життя свого народу.

10 травня, в День матері, в селі Грабове Старовижівського району Волинської області на могилі повстанської матері Федори Онишук (Хлуд) священники Ковельського та Старовижівського районів освятити пам'ятник. Вшанували пам'ять

повстанської матері українці Луцька, Старовижівського, Ковельського, Камінь-Каширського районів, жителі села Грабове, прилеглих сіл та члени правління Благодійного фонду "Майбутнє Волині".

У почесній варті схилили стяги лицейці Луцького військового лицейу. Хор "Посвіт" Волинського братства ветеранів ОУН-УПА виконав повстанські пісні. Зворушливо звучала пісня "Біль Волинського лісу".

Історію родини Онишуків дослідив, а також організував встановлення пам'ятника письменник Андрій Бондарчук.

Слава полеглим!
Слава святым матерям нашим!

Галина ГОЛУБОВИЧ

ДОБРІ СПРАВИ ІВАНА ОМЕЛЯНЮКА



Благодійний фонд Івана Омелянюка "Майбутня Волинь-Україна" сприяє організації культурних, мистецьких і просвітницьких заходів, творчих зустрічей, виставок, надає допомогу талановитій творчій молоді, вшановує жертви більшовицьких репресій, проводить благодійні ярмарки на підтримку воjakів АТО, здійснює пожертви на лікування поранених воjakів української армії, зокрема тих, про кого публікує матеріали "Незборима нація".

Пан Іван передплачує нашу газету. Він випикує з неї координати поранених, або членів родин загиблих і вже півроку надсилає кому тисячу, а кому й дві тисячі гривень.

Так, у січні він пожертвував на лікування командира Окремої добровольчої чоти "Карпатська Січ" Олега Куцина, який дістав поранення в с. Піски напередодні Святвечора.

Цього року Іван Омелянюк пожертвував значну суму на вшанування героїв Холодного Яру. Саме завдяки йому та іншим благодійникам вдалося на найвищому рівні провести вшанування козаків і старшин полку гайдамаків Холодного Яру.

Пан Іван невтомно сіє зерна добра – на цей раз його фонд передплатив на друге півріччя для шкіл, лицей та коледжів Одеси, Запоріжжя, Харкова, Харківської, Запорізької, Одеської областей та міста Маріуполя 1722 примірників газети "Незборима нація".

Зробив пан Іван і подарунок для Історичного клубу "Холодний Яр" – завдяки йому в нас тепер – уперше за 18 років діяльності – з'явився звільнений працівник.

Нещодавно Іван Омелянюк став членом Історичного клубу "Холодний Яр".

Ми щиро вітаємо його у своєму колі та дякуємо за добрі справи, які він творить своїм добрим серцем.

Роман КОВАЛЬ

Самосознання у населення Росії ніколи не було. І нет его. І не будет его. И не надо его. Население России, как и сама Россия, исключительно существуют как урок миру" (Петро Чаадаєв, філософ).

"Русские – это не народ, а скотина, хам, дикая орда душегубов и злодеев" (Михайло Булгаков, письменник).

"Если русским предоставить выбрать себе предводителя, они выбирают самого лживого, подлого, жестокого, вместе с ним убивают, грабят, насилуют, впоследствии сваливают на него свою вину. Спустя время церковь провозглашает его святым" (Михайло Салтиков-Щедрин, письменник).

Малюнок Юрка Дрозда до книжки Романа Ковалю "Чи можливі українсько-російське замірнення". – Стрий: ДСУ, 1990.

РОСІЯНИ ПРО РОСІЮ



"Должен высказать свой печальный взгляд на русского человека – он имеет такую слабую мозговую систему, что не способен воспринимать действительность как таковую. Для него существу-

ют только слова. Его условные рефлексы координированы не с действиями, а со словами" (Іван Павлов, академік, 1932).

Нет в этом мире мельче, сволочнее и хамовитее особи, чем кацап. Рождённый в нацистской стране, вскормлённый пропагандой нацизма этот ублюдок никогда не станет Человеком. У его страны нет друзей – либо холуи, либо враги. Его страна способна только угрожать, унижать и убивать. И за сохранение этого статуса Рассей рядовой кацап готов пожертвовать собственной жизнью, жизнью своих родителей и детей, качеством жизни собственного народа. Воистину: кацапы – звери. Лютые, кровожадные, но... смертные" (Олександр Солженіцин, письменник).

"Русскому кажется, что все соседи его обижают, недостаточное преклоняются перед его величием и всячески против него

ХТО ВБИВ СЕРГІЯ КОСТАКОВА-“МАЕСТРО”?



4 червня знайшли тіло старшого розвідника 72-ї бригади Сергія Костаква-“Маестро”, який безвісти зник восени 2014 року. Голова прострелена. Руки зв'язані за спиною. На фронт “Маестро” пішов добровольцем.

Скрипаль, спецназівець, політв'язень часів Януковича. Після СІЗО втік за кордон. Вернувся по революції й одразу пішов добровольцем у розвідку 72-ї бригади. Вчив новобранців воювати. Завдяки його наці врятовано безліч життів.

Мало хто з нас умів воювати так професійно як Сергій. Він вважав, що дух вирішує все. І був готовий на все.

Ще Серьога грав на скрипці. Майстерно. Так що навіть волонтерський центр допомоги 72-ї бригаді назвали на його честь “Операція Маестро”.

Костаків вербував агентуру. Знайшов кілька сепарів, які втекли на українські території через внутрішні розбірки – їх самі ж сепари

хотіли “клацнути”. Вони й зливали Костаків важливу інформацію.

Сергій багато знав і нічого не боявся. Був незручний для нехороших людей. Прямолинійністю й бажанням воювати заробив собі нелюбов з боку керівництва. Його з бригади поступово вижили. Костаків перевівся до спецназу. Отримавши документи на переведення до 81-ї бригади, збирався їхати в Київ. Але не дійшов до вокзалу. Востаннє бачили як його пакували невідомі військові у Волновасі. Казали, що його тримають десь у підвалі. Думаю, що його вбили українці, але не менти...

Останні тижні життя героїчного козака Костаків ми співпрацювали проти сепарів з усіх сил. А потім я поїхав з Волноваси. За кілька днів на потяг мав іти Сергій. І не дійшов. Воїни ідуть рано, щоб лишатися з богами війни на небесах вічно.

Ти був красунчик, Серього!

Євген КАРАСЬ

Рік тому, 21 липня 2014 р., йшли запеклі бої за с. Піски. Екіпаж, яким командував командир танкової роти танкового батальйону Олександр Лавренко, намагався опанувати опорний пункт терористів. Оволодіння ним давало можливість закріпитися на підступах до міста Донецька та розірвати кільце оточення навколо наших підрозділів, що захищали Донецький аеропорт.

Танк Олександра Лавренка, до екіпажу якого входили навідник Олександр Вохромеев та механік-водій солдат Андрій Кулягін, йшов на чолі танкової роти. Він й потрапив у засідку.

На блокпосту закріпилися кулеметні розрахунки і два російські танки, а за блокпостом – мінометна батарея та снайперські позиції терористів. Противник бив з танків та мінометів. Капітан Лавренко вразив один з ворожих танків, знищив кулеметні розрахунки та два автомобілі терористів.

Екіпаж бойової машини піхоти БМП-2, яка рухалась у колоні за танком капітана Лавренка, під міно-

ТАНКІСТ ЛАВРЕНКО З ЛОЗОВОЇ



метним вогнем почав евакуацію поранених військових. Захопивши блокпост противника, екіпаж Олександра Лавренка вогнем прикривав дії механізованого підрозділу та евакуаційної групи.

Довдавшись про контратаку терористів, Олександр Лавренко перший висунувся на ймовірний рубіж атаки, і знищив дві мінометні обслуги терористів. Захопившись боєм, капітан Лавренко значно відірвався від основних сил своєї роти. Ухиляючись від ворожого вогню, його бойова машина потрапила на потужний фугас. Члени екіпажу молодший сержант Олександр Вохромеев та солдат Андрій Кулягін загинули.

Олександр Лавренко дістав важкі поранення. Не бажаючи по-

трапити в полон і допустити захоплення танку, козак з Лозової підірвав себе в бойовій машині.

Завдяки капітанові Олександру Лавренку вдалося не допустити контратаки елітного підрозділу терористів “Кальміус”, що дало змогу підрозділам батальйонної тактичної групи 93-ї Окремої механізованої бригади виконати бойове завдання.

Молодший сержант Олександр Миколайович Вохромеев та механік-водій Андрій Олександрович Кулягін посмертно нагороджені орденом “За мужність” III ступеня, а капітан Олександр Миколайович Лавренко представлений до звання Герой України.

Представлення підтримали генштаб і Міністерство оборони України. Але, на жаль, досі позитивного рішення Президент України Петро Олексійович Порошенко не прийняв.

Вічна слава героям!
Ганьба недбалім!

30 ДНІВ ВІН ЗАХИЩАВ ДОНЕЦЬКИЙ АЕРОПОРТ



10 червня 2015 р. під час виконання бойового завдання поблизу Донецька підірвався на міні розвідник 5-го Окремого батальйону ДУК ПС Володимир Васянович-“Шуруп”. Двадцятилітній юнак втратив ліву ногу.

“Я вів групу, – згадує він. – Підірвався на нажимній міні. Спершу глянув на праву ногу – ціла, зразу думаю: “хух, нормально!” На ліву дивлюсь – лівої немає... Гранати висять, думаю спочатку чи гранату врать на собі... Мені лише 20 років, а вже без ноги, знаєте”. Але більше, зізнається, тоді хвилювала безпека хлопців, які були поруч. Вони не залишили товариша, й були першими, кого він побачив, отямившись після операції у Дніпропетровську.

Володимир пішов на війну свідомо. За його плечима Майдан,

штурм Карлівки, Авдіївки, Савур-Могилы, Красногорівки, оборона Пісків. Близько 30 днів воював у Донецькому аеропорту. Там втратив побратимів. На його рахунок не один десяток успішно виконаних диверсійно-розвідувальних операцій.

Володимир не вважає себе героєм, більше того, його страшенно дратують дифірамби. Хлопець воює більше року. Воює професійно. Затято. Із нормальною дозою чорного гумору. Колись “Чорний” сказав, що “Шуруп” зі своїми друзями “КПД”, “Хмелем” і “Опером” утворили “круту, божевільну банду, з якою приємно перевертати гори”. Хлопець каже, що витеше собі з дерева кінцівку і продовжить воювати, як і раніше.

Жаліти його не потрібно. Йому потрібна наша допомога. Звичайна людська допомога. Медики оцінюють стан “Шурупа” як важкий, але загрози життю вже немає. Попереду – довготривале лікування, протезування та реабілітація за кордоном. Його сім'я на це фінансів не має. А Володимир заслуговує на повноцінне майбутнє.

грн. на ліки. Картка ПриватБанку 5168 7423 4160 9968, отримувач Дмитро Романчак (брат, 096-131-71-92).

Олексію Кондратенку потрібна допомога

Розвідник 30-ї бригади Олексій Кондратенко у бою під м. Щастя Луганської області дістав численні поранення і втратив руку. В нього пошкоджено внутрішні органи. Під час операції видалено селезінку. До того ж, Олексій сирота, не має він і квартири – тільки старенька бабуся хата в селі Червонолан Малинського району, де він народився. Поки його не визнає учасником АТО та інвалідом.

Волонтери почали збір коштів на квартиру, серед них і Орися



(096-172-44-17, 063-850-86-96). Картка ПриватБанку 5168 7572 8611 2877, отримувач Олексій Володимирович Кондратенко.

КІНДРАЦЬКИЙ-“КІНДРАТ” Василь Михайлович (10.03.1963, село Струпків Коломийського р-ну Івано-Франківської обл. – 28.05.2015, с. Водяне Ясинуватського р-ну Донецької обл.). Заступник командира батальйону ОУН-3СУ, вояк 81-ї десантної бригади, заступник голови Львівської крайової організації НРУ, голова Миколаївської РДА Львівської області (2005 – 2010).

Народився в сім'ї вояка УПА. Закінчив журналістський факультет Львівського національного університету ім. Івана Франка. Багатолітній староста народного ансамблю пісні й танцю “Черемош” при ЛНУ ім. Івана Франка.

Учасник вшанувань в Холодному Яру.

В. Кіндрацький загинув на позиції “Шахта” (пряме попадання танку). Похований на Личаківському цвинтарі у Львові. Залишив по собі двох дітей-школярів.

Чуйну промову проголосив на прощанні в церкві м. Миколаєва Львівської області тутешній парох. “Гуцульська вишиванка, камуфляж, десантний берет і неголена ще, напевно, з Майдану борода – саме так сьогодні виглядає справжня українська ікона! Хто з вас приходив у церкву просити благословення на смерть? Так, були ті, хто просив у Господа благословення на війну, але лише Василь у розмові зі мною зі сльозами на очах стверджував, що справді готовий померти”.

Поет-фронтовик Борис Гуменик сказав про покійного: “Іноді буває, роками живе поряд з тобою людина, а тобі про неї нічого сказати. А буває навпаки: влітає людина в твоє життя яскравим



космічним спалахом – і світло й тепло від того спалаху залишається з тобою назавжди. Ось так півроку тому увірвався в моє життя Василь Кіндрацький, побратим “Кіндрат”. Усього півроку ми були знайомі – від кінця листопада, коли він разом з Андрієм Юргою, “Давидом”, опинилися у нас у батальйоні в Пісках. І ось “Кіндрат” вже немає. Так само немає “Давида”. Небо покликало їх до себе. За цих півроку він став мені братом і найкращим другом. Це найбільша втрата з-поміж усіх втрат за всі мої 50 літ”.

Волонтерський рух України присвоїв В. Кіндрацькому звання “Народний герой України” (по-смертної). Срібний орден тепер довіку зберігатиметься в його родині.

На честь його названо військово-частину: 2-га десантно-штурмова рота ОУН ім. В. Кіндрацького 5-ї БТРГ.

Марта БОРДУЛЯК,
Роман КОВАЛЬ

НАШІ ВТРАТИ



Олександр Єрмаков-“Генерал” народився на Донбасі у м. Добропілля. Слідом за своїм сином пішов у “Карпатську Січ”. Очолював блокпост “Камікадзе”, проводив вишколи для молоді. Був досвідченим та ініціативним бійцем. Невдовзі син став бійцем батальйону особливого призначення “Січ”, а батько,

за військовою професією танкіст, перейшов до Збройних Сил. Сформував танковий взвод у складі 30-ї механізованої бригади. 12 травня у бою під Артемівськом дістав смертельні поранення. Помер у лікарні. Йому було 42 роки. Залишив у смутку двох синів і дружину. Поховали героя 21 травня 2015 р. в рідному Добропіллі.

22 травня при виїзді на бойове завдання загинув боєць 2-ї (“Афганської”) штурмової роти батальйону “Айдар”, житель Щастя, Олексій Михайлович Гащенко-“Даос”, 1965 р. нар.

А в районі Золотого загинув боєць 2-ї (“Афганської”) штурмової роти Євген Олександрович Марчук-“Чорний”, 1988 р. нар., з м. Кривий Ріг Дніпропетровської області. Вічна слава!

ДІТКИ МРІЮТЬ ГРАТИСЯ З ТАТОМ



“До війська Арсен Боярчук пішов улітку минулого року, – розповів Максим Лозовий. Після навчань у складі 24-ї Окремої механізованої бригади його відправили на Луганщину. Захищав с. Кримське поблизу Бахмутської траси, але вже на третій день, під час бойового завдання, Арсен підірвався на ворожий розтяжці, прикривши собою товаришів, які були разом з ним. Осколки наскрізь прошили голову і тіло бійця. Деякі витягнути так і не вдалося. Дивом Арсен вижив. Він не бачить на одне око, майже не говорить, у нього паралізована права рука. У вже колишнього військового є дружина та сини 2 і 6 років. Попри важке поранення, жодної допомоги від держави чоловік не отримав і навіть досі не має статусу учасника АТО.

– У руці в мого чоловіка металева пластина, там і досі багато осколків залишилося, – каже дружина Тетяна. – У легенях також є осколки. Ще два осколки в голові, але їх не виїматимуть, бо це дуже ризикована операція.

Найскладнішою виявилася черепно-мозкова травма. Через неї Арсен майже не розмовляє. Спілкується лише простими словами, або з допомогою жестів. У свої



32 роки він інвалід 1-ї групи, але ні на що не жаліється і все намагається робити сам, аби не бути тягарем для родини.

Волонтер Катерина Кухаренко навідалася в с. Головне Любомльського району, що на Волині, до Арсена Боярчука. Він став трохи краще говорити і ходити, але не бачить на праве око, ліве бачить тільки на 0,6, паралізовано праву руку. Йому нещодавно зробили ще одну операцію – вставили пластину в тім'я.

Умови для проживання складні... Було б добре провести каналізацію, побудувати туалет. Сім'я не має навіть пральної машини. Сумно, але ніхто з односельців не цікавиться життям пораненого, сільський голова теж. Ні статусу учасника АТО, ні лікарського рішення про інвалідність ще не має. У Арсена – двоє малих дітей: Денис і Назарій.

Картка ПриватБанку 5168 7554 0729 2099 (гривні); картка ПриватБанку 5168 7572 4051 7781 (євро); картка ПриватБанку 5168 7572 4051 7500 (долари). Отримувач – Тетяна Іванівна Боярчук (дружина Арсенія).

Дітки мріють, щоб тато одужав і міг знову з ними гратися!



СВІТЛО З ГАЛИЧНИНИ

ньо-промислового коледжу ім. Миколи Гоголя меморіальну дошку на пам'ять про скульптора Михайла Гаврилка, який на початку ХХ ст. навчався в цьому закладі.

За найактивнішого сприяння галичан – зокрема й фінансового – вийшов і фільм про Михайла Гаврилка.

Онук скульптора Орест Абрагамович зі Львова профінансував виготовлення дев'яти погрудь Михайла Гаврилка роботи Михайла Горлового – для шкіл, музеїв та приватних колекцій, а тепер фінансує виготовлення меморіальної дошки для міста Лева.

На Полтавщині, де народився Михайло, лише сільський голова Рунівщини Володимир Сухаренко та журналістка Людмила Кучеренко невтомно повертають пам'ять про свого видатного земляка. Та науковець із Полтави Іван Зезекало вніс вагомий доток на фільм про Михайла Гаврилка.

Особлива пошана Володимирові Сухаренку: він закупив десятки книг про видатного митця, встановив йому меморіальну плиту на малій батьківщині, відкрив музей Михайла Гаврилка в с. Рунівщині,

разом зі школярами висадив сквер звітка – лідер полтавської громадської організації “Останній бастион” Геннадій Сікалов придбав для загальноосвітніх навчальних закладів приміського району та краєзнавців Полтавщини 40 книг “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею”. Тепер учні цих шкіл і краєзнавці зможуть глибше пізнати життєвий шлях Михайла Гаврилка – художника, січового стрільця і повстанського отамана.

Нації не буває без національної пам'яті. Боротьба за незалежність України, за право бути українцем на своїй землі, говорити рідною мовою, плекати національну культуру, вшановувати наших героїв і на прикладах їхнього служіння Вітчизні виховувати нові покоління не завершилася. Боротьба за волю України й зараз точиться на східному фронті. І кожен свідомий українець повинен долучитися до неї, щоб наші діти росли патріотами рідного краю.

Прес-служба Історичного клубу “Холодний Яр”

ВІДЗНАЧЕНИЙ ПОСМЕРТНО



У жовтні 2014 р. “Незборима нація” опублікувала статтю Андрія Кравця “Останній шлях лицаря Іделя”, про вояка “Айдара”, який після тяжких поранень помер у військово-шпиталі в Києві.

У рідній Червоній Слободі, що неподалік Холодного Яру, в горі ли-

шилися дружина і 6-річна донька. “Червона Слобода провела козака в останню дорогу з почестями, достойними лицаря: тисяча людей після прощального мітингу в центрі села пішки йшли кілька кілометрів до цвинтаря, – писав Андрій Кравець. – Увесь цей шлях труну з Іллею несли на руках шестеро його побратимів з батальйону “Айдар”.

І ось 20 травня 2015 р. родина загиблого бійця отримала відзнаку “Холодний Яр” – Іллею Іделя нагородили посмертно.

Шестилітня донька Сніжана знає, що батько герой, вона пам'ятає його. Дітки з її садочка із захопленням розглядали нагороду і всі (особливо хлопці) сказали, що як виростуть, теж підуть захищати волю України.

Герої не вмирають!

Світлина Олега Островського

Чотири роки тому Львівська обласна рада закупила 900 примірників книги Романа Ковалю “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” для всіх шкіл Львівської області.

Торік на центральній вулиці м. Болехова Івано-Франківської області урочисто відкрито пам'ятник Михайлові Гаврилку (скульптор Василь Ярч), кошти на який зібralи переважно галичани.

Василь Ярч і Віктор Курило (обидва мешканці Львова) власним коштом виготовили і встановили у вестибюлі Миргородського худож-

“ПОДЕБРАДСЬКИЙ ПОЛК” АРМІЇ УНР: 1000 БІОГРАФІЙ І ФОТОГРАФІЙ БОРЦІВ ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ



АРТЕМІЙ (АРТЕМЬЄВ) Олександр (1/7.04.1891, м. Грайворон Богодухівського пов. Харківської губ., тепер Білгородської обл. РФ – після 15.10.1927). Військовий, громадський діяч, старшина Запорозької гарматної бригади Армії УНР;

звання – поручник технічних військ Армії УНР.

Закінчив Грайворонську гімназію в 1914 році. 4 семестри навчався на математичному відділі математично-фізичного факультету, очевидно, Петербурзького університету. Член Петербурзької спілки студентів-українців. Учасник Першої світової війни (з 1916). 19 жовтня 1922 р. звернувся до ректорату УГА з проханням прийняти його. У “Curriculum vitae” писав: “Під час Центральної Ради і гетьмана служив у повітовій земстві. З початку повстання проти гетьмана був в Українській Армії (запорозька артилерійська бригада), з якою перейшов до Польщі. В 1921 році перебрався до Чехії, де з грудня 1921 року по 15 червня 1922 року був на Підкарпатській Україні, де провадив культурну працю (служив у чесько-українській крам-

ниці, в трупі М. К. Садовського три місяці)”. У листі від 12 квітня 1927 р. до деканату просив продовжити стипендію до вересня, бо від 27 січня хворіє (неврастенія, хронічний гастрит, хронічний коліт, карбункул на коліні лівої ноги та інші недуги). 26 квітня 1927 р. звернувся до деканату видати довідку для поїздки в Болгарію. Останній документ в особовій справі від 15 жовтня 1927 р. – прохання позичити гроші на лікування. Диплому у справі немає.

Роман КОВАЛЬ, Віктор МОРЕНЕЦЬ

Джерело ЦДАВО України. – Ф. 3795. – Оп. 1. – Спр. 651. – Арк. 50, 52, 58.

На світлині Олександр Артеміїв. З оригіналу. Публікується вперше

СМЕРШ І ХЛОПЧИК

Наприкінці лютого 1944 року в нашій хаті, в Корсуні, зупинився Смерш. І потяглася до нас вервечка людей – на допити. Допитали, зрозуміло, й мого батька: що робив у часи німецької окупації, що інші робили?

А брат мій Валерій, 1939 року народження, саме захворів. І плакав, звичайно, турбував офіцерів.

Нарешті, один не витерпів, зайшов на нашу половину.

– Чего он плачет? – ввічливо запитав.

– Захворів і плаче, – відповів батько.

– Так у нас есть врач, я сейчас пришлю его.

Незабаром прийшов лікар-єврей.

– Мальчик, аткрой готік, – сказав. Та Валерій лише міцніше стулив губи. Тоді єврей запитав:

– А кем ти хочеш быть?

– Німцем, – чесно відповіла дитина.

Батьки обміли від страху.

– А пачему? – продовжував розпитувати єврей.

– Бо в них є гвинтівки.

– Так у наших тоже есть.

На тому і помирився.

І хлопець відкрив рота.

Зі слів Віри ТКАЧЕНКО Роман КОВАЛЬ 2002 р.

ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВУ ІВАНОВІ ОМЕЛЯНКОУ, СЕРГІЄВИ ТЕЛЯТНИКУ, ОЛЕГОВІ КУЦИНУ, СВІТЛАНІ МИРОНЧАК, ІГОРЕВИ СМЕТАНСЬКОМУ ТА НАТАЛЦІ ОСАДЧУК

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7553 0902 9011. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Телефони (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
 “Отаман Орлик” Романа Ковалю – 67 грн.
 “Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 75 грн.
 “Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 69 грн.
 Роман Коваль, “Тамниці отамана Зеленого”. Історична повість для дітей – 65 грн.
 “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 68 грн.
 “Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 71 грн.
 “100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 66 грн.
 “Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 59 грн.
 “Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 81 грн.
 “Чорний Ворон: п'ять біографій” Романа Ковалю – 42 грн.
 “Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
 “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 230 грн.
 “Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського – 95 грн.
 “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 130 грн.
 Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 65 грн.
 Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 45 грн.
 “Сто історій Визвольної війни” – 50 грн.
 “Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 44 грн.
 “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 50 грн.
 “Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 50 грн.
 “100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 50 грн.
 Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 50 грн.
 “Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 60 грн.
 “Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 45 грн.
 “Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського – 55 грн.
 “Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
 “Чорний Ворон: п'ять біографій” Романа Ковалю – 30 грн.
 “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 200 грн.
 “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 100 грн.

НАРУГА НАД МОГИЛОЮ ГЕРОЯ



23 травня, в День героїв, у Старокостянтиніві урочисто відкрито пам'ятник Героєві України, козакові “Небесної сотні” Сергієві Бондарчуку, а вже проти ночі на 9 червня вандали розмалювали червоною фарбою тризуб, напис “Україна понад усе”, пошкодили Державний прапор України і партійний прапор ВО “Свобода” (Сергій був головою Старокостянтинівської міської організації ВО “Свобода”). Свободівці вимагають покарання винних.

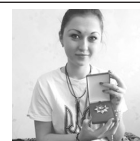
ПРО СКУЛЬПТОРА МИХАЙЛА ГАВРИЛКА, ЯКИЙ НА ФРОНТІ БІЛЯ ГАЛИЦЬКОГО СЕЛА ВІКТОРІВ ЛІПІВ ПОГРУДДЯ КУРІННОГО ВАСИЛЯ ДІДУШКА

День був червневий. Село недалеко, бігли з ущелин гірські ручаї; сів край землянки у шатах смереки, склавши зняряддя митецькі свої. Муза його молода, відчайдушна священнодіє в театрі війни... на Василя поглядає Дідушка: гарна мистецька модель – курінний! Раптом тривога – долинуло з неба – десь там зі Сходу гуркоче літак... Але ж погруддя довершити треба, вже не покинеш ніяк! Смерть усе ближче... крилата прибула – враз цокотять кулемети стрільців!

Скульптор Гаврилко, немов на етודהх... дали погруддя ліпів! Гр'іло його це жорстоке натхнення в той ризикований день. О, похвалив би таке дерзновення маєстатичний Роден!

Напевно, Гаврилко хотів би майстерню, аби не зійти в забуття... А тут ось вікторія – в муках і тернах, а творам судилося друге життя!

Ольга СТРАШЕНКО



Саша помер 9 травня 2015 р. ввечері... Всім хто може допомогти нам матеріально: картка ПриватБанка 4149 4978 1689 8755, отримувач Юлія Сергіївна Кірілова (вдова).

Віра ГАВРИЛЬЦІВ



ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ “НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ”

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про козарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”. Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 20.04 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

Редактор Роман Коваль
 Коректор Оксана Жованик
 Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський
 Технічний директор Віктор Билина
 Адреса для листування та поштових переказів 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14.
 Тел./факс: 242-47-38 koval_r@ukr.net kovalroman1@gmail.com
 Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.
 Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325. Наклад 4000 примірників. Видруковано 30.06.2015 р. Засновник Роман Миколайович Коваль